

„Čo môžem urobiť pre spravodlivejší svet?“

Písať básne...

x x x

nebo nad nami žltne
slnko zmodrelo
spravodlivosť je
v nerovnováhe
a bez šatky na očiach
vidí horšie

stojíme
za zatvorenými dverami
keď sa váhy dotknú zeme
už bude neskoro stlačiť kľučku

pády

strach ma zamyká
chcem ho defenestrovat'
bránia mi však mreže
ktoré som si postavila
s jeho pomocou

s ním nemôžem vzlietnuť
nútil by ma držať sa
jediného známeho bodu – Slnka

roztopil by sa mi vosk na krídlach

mesiac

verí vo večnú n(m)oc
márnivo obdivuje sám seba

akoby nemalo prísť ráno
za úsvitu ho Slnko
vždy musí vyviešť
z omylu

mytológia

uviazli v antických stĺpoch
ich pravda o svete
nebude viac vypovedaná
v tógach vyšité príbehy
dnes už nikto nehľadá
jediné čo na Olympe uvidíš
budú oblaky

báje sa stali spomienkami
ľudí z mramoru

x x x

z duše vzlietol malý vták
pospevuje si krehké tóny
vznáša sa
vyššie než snívanie v oblakoch
jeho melódia dopadá na zem ako dážď
krídla vytvárajú vietor
pristane pri okne
otvorím mu

veď len on pozná moju jeseň
premení sa na pravdu